

สารบัญ

มีความสุขกับงานที่ทำอยู่หรือเปล่า	12
แหกคอก	15
อนาคต	17
คนแปลกหน้าคนที่สอง	18
เรื่องเฮงช่วยเรื่องเดิม ๆ	22
หวานที่ควรค่า	24
ชุมนุมปัญญาแห่งการพัฒนิตนเองของศตวรรษที่ยี่สิบ	24
กลับมาดูเรื่องการกำหนดเป้าหมายอีกรอบ	31
ภาวะเป้าหมายเป็นพิษกับคำตามทิวี่เฝ้าที่สุด	33
กระเด็นไปเรื่อย ๆ	38
เป้าหมายเพียงหนึ่งเดียว	39
ลองทำแล้วดูว่าะเกิดอะไรขึ้น	43
โอกาสที่เป็นมิตร	49
โคคา-โคลา	56

คุกกี้ช็อกโกแลตชิพ	58
ยีนส์ลีวายส์	59
บิดาแห่งนวัตกรรมใหม่ ๆ	60
ระหว่างช่องโหว่ของตรรกะ	66
ลอกเลียนความสำเร็จ	70
ซัดจุดบกพร่องไปที่ละเปลาะ	75
เคล็ดลับبابอ	77
เป็นอะไรที่แตกต่าง	78
ความสำเร็จที่ไม่มีกฎ	80
บทเรียนที่ยากกว่าเดิม	82
ลอตเตอรี่ความสำเร็จ	84
เติมฝันเพื่อชีวิตใหม่	85
เติมฝันอย่างต่อเนื่อง	86
เกมความสำเร็จ	87
เลิกเป็นคนทั่วไป	88
การลองทำไม่เคยล้มเหลว	89
ดียิ่งกว่าสมบูรณ์แบบ	90
ฮอว์ธอร์น เอฟเฟกต์	96
ฮอว์ธอร์น เวิร์คส์	97
เรื่องน่าประหลาดใจแรก	98
ความน่าประหลาดใจลำดับต่อมา	98

การทดลองที่ไม่ได้ควบคุมสักเท่าไร	99
ระหว่างคำตอบแทนกับ “ความสุข”	101
บทเรียนที่ได้จากฮอว์ธอร์น	102
อะไรใหม่ ๆ	103
ชีวิตการงาน	106
โลกที่รัดตัว	107
เหนือกว่าทั่วไป	109
เคล็ดลับความสำเร็จ	110
ตรรกะความสำเร็จ	113
แตกต่างกันมากขึ้น เหมือนกันให้น้อยลง	114
เกมใหม่	116
ทำตัวให้คู่ควรกับไอเดียที่ยอดเยี่ยม	118
ความผิดพลาดกับข้อขวัญจากจักรวาล	119
ความคิดสร้างสรรค์อันท่วมท้น	120
การค้นพบกับการค้นพบอีกครั้ง	121
ลองทุกอย่าง	124
ตัวเลือกนวัตกรรม	125
ตัวเลขสามสิบเปอร์เซ็นต์	128
มีชื่อในฐานะนักลองทำ	130
แหล่งไอเดีย	130
ปัญหาครอบครัวกับโอกาสในอาชีพการงาน	133

ความพยายามที่ยิ่งใหญ่กับความบังเอิญเล็ก ๆ	138
กระแสไอเดีย	139
เวลโคร	140
เดฟ โทมัส กับเวนดี้ส์	142
ดิค ฟอสบิวรี กับ “ฟอสบิวรี ฟลิป”	143
ให้ปัญหานำทาง	146
ความกล้าหาญ	149
การเดินทางของการลองทำ	150
คาเพื่อนแห่งความคิดสร้างสรรค์	152
เครื่องสร้างไอเดีย	152
เก็บเกี่ยวไอเดีย	155
มุฮัมมัด อาลี	157
60 นาที	159
ทวิตเตอร์	160
สร้างวารสารนวัตกรรมไม่รู้จบ	161
กระเหยงกระหือรือรอเช้าวันใหม่	166
บทส่งท้าย	167
ภาคผนวก	
ไอเดียฉบับเร่งด่วน	173
ประวัติผู้เขียน	189

บทที่ 1

ตกลงดีที่บางครั้งโชคร้ายกลับกลายเป็นโชคดี แล้วบางทีโชคดีก็กลับกลายเป็นโชคร้าย แต่ชีวิตผมมาถึงจุดที่ไม่ค่อยเชื่อเรื่องโชคดีหรือโชคร้ายอะไรนี้สักเท่าไรแล้ว มันก็แค่ความบังเอิญเท่านั้นแหละ

ดูอย่างคืนนั้นก็ได้อันเป็นคืนที่เริ่มต้นแบบเลวร้ายที่สุดวันหนึ่งในชีวิตผมเลย คืนนั้นผมจะขึ้นเครื่องบินกลับจากชิคาโก แต่พายุหิมะถล่มหนักจนต้องปิดสนามบินโอแฮร์ให้ตายเถอะ นี่มันเดือนพฤศจิกายนแล้วนะ จริงอยู่ว่าเจ้าพายุหิมะนี้ไม่ได้รุนแรงอะไรมากมาย อย่างน้อยก็ไม่รุนแรงหากยึดตามมาตรฐานของชิคาโก แต่เครื่องโกยหิมะทั้งหลายถูกเอาไปเก็บเข้ากรุหมดแล้ว จึงไม่มีทางที่รันเวย์จะใช้งาน

ได้จนกว่าจะถึงเช้าวันพรุ่งนี้ (ขณะที่เขียนอยู่นี้ยังรู้สึกเลยว่าเหตุผลนี้มันใช่หรือ แต่สาบานเลยว่าเจ้าหน้าที่บอกเราแบบนี้จริง ๆ)

ไม่ว่าเหตุผลที่ต้องปิดสนามบินจะเป็นอะไร ผมก็ต้องติดแหงกอยู่ในอาคารผู้โดยสารของสนามบินโอแฮร์รี่ไปอีกสี่สิบหกชั่วโมงอยู่ดี ณ ตอนนั้นไม่ว่าดูอย่างไรก็คิดได้แต่ว่านี่ต้องเป็นเพราะพระเจ้าจงใจแกล้งกันแน่ ๆ ผมมาซิก้าโกด้วยเรื่องงานสามวัน และตัดสินใจโดดประชุมครั้งสุดท้ายเพื่อจะได้ขึ้นเครื่องบินเที่ยวบ่ายกลับไปให้ทันกินมื้อค่ำนอกบ้านกับภรรยาและลูกสาว

แต่เรื่องกลับกลายเป็นว่าผมต้องมานั่งรอเกองอยู่ในสนามบิน แวดล้อมไปด้วยนักธุรกิจหัวเสียนับพันคนกับครอบครัวจอมโหวกเหวก แทนที่จะได้ออกไปกินมื้อค่ำที่ภัตตาคารกับครอบครัว ผมกลับต้องมานั่งจับเจ้าบนพื้นในชุดสูท เอนหลังพิงกระเป๋าเดินทางพร้อมกับบังคับตัวเองให้กินเรสเ็นต์ส์ (ลูกเกตเคลือบช็อกโกแลตนม) สิ่งสุดท้ายที่เหลืออยู่บนชั้นขายขนมในร้านขายหนังสือพิมพ์อย่างช้า ๆ

ระหว่างกินขนมด้วยอารมณ์บูดบึ้ง สายตาของผมหักเหลือบไปเห็นชายชราคนหนึ่งกำลังเล่นอยู่กับเด็ก ๆ อย่าง

สนุกสนาน มองปราดเดียวก็รู้ว่าเด็ก ๆ พวกนี้ไม่ใช่ญาติ
ที่เดินทางมาด้วยกัน แต่เขาดูจะแต่งตั้งตัวเองเป็นหัวหน้าครู
ฝ่ายนั้นทนทานการให้กับเด็กก่อนวัยเรียนครึ่งหนึ่งในอาคาร
ผู้โดยสารนี้ไปเรียบร้อยแล้ว เขาน่าจะอายุประมาณเจ็ดสิบปี
รูปร่างใหญ่ ใส่กางเกงลายสกอตกับเสื้อโปโล และผูกสร้อย
คาวบอยที่คอเสื้อ ด้วยความที่กำลังอารมณ์ไม่ดี ผมเลยอด
คิดไม่ได้ว่า แทนที่จะมัวเขินรถเข็นของสนามบินให้เด็กนั่งเล่น
ตาแก่นี้ควรเอาเวลาไปคิดถึงชีวิตหลังความตายเงิบ ๆ ดีกว่า
แต่ก็นั่นแหละ สุดท้ายเขาก็ยังวิ่งเล่นกับเด็ก ๆ ไม่ว่าเด็ก
ทำอะไรเขาก็ทำท่าตื่นเต้นตกใจไปซะทุกอย่าง เวลาหัวเราะ
ที่เห็นพันครบทุกซี่เลยทีเดียว

เขาน่าจะพาเด็กพวกนี้ไปเล่นที่อื่น ผมจะได้นั่งแข็ง
กับชีวิตตัวเองได้สงบ ๆ หน่อย (สมัยนั้นผมรู้สึกแบบนี้
บ่อย ๆ เขาสนุก ส่วนผมอมทุกข์ แต่ไม่รู้ทำไมผมถึงแอบ
รู้สึกเหนือกว่าเขาเสียอย่างนั้น) ในที่สุดเด็กโข่งวัยซราก็ชัก
หมดแรง ที่นี้จะไปไหนต่อล่ะ คำตอบคือตรงมาที่ผมนี้ไง
อย่างกับแมวที่มองออกว่าใครในห้องเป็นพวกเกลียดแมว
ก็ไม่ปาน เขานั่งลงพียงผนังเอาผ้าเช็ดหน้าซับเหงื่อ แล้วขยับ
ปากพูดอย่างกระหืดกระหอบว่า “หวัดดี หวัดดี เพื่อนยาก”
โดยไม่รอคำตอบ เขาเริ่มเล่าเรื่องราวชีวิตของบรรดา

เพื่อนใหม่ตัวน้อยทั้งหลายของเขาให้ผมฟัง เช่น คนหนึ่ง มีพี่ชายหกคน อีกคนต้องใส่เสื้อเพราะข้อมือหัก ฯลฯ

หลังจากร่ายยาวเสร็จ เขาก็ัดมุกตลกเพิ่มเติม ๆ ออกมาเล่าต่อ เรื่องเดียวที่ผมจำได้คือ “ถ้าเอาพวกยูนิทาเรียนมาผสมกับพวกเซเว่นธ์เดย์แอดเวนติสแล้วจะได้ออกมาเป็นอะไร ก็ได้คนที่มาเที่ยวเคาะประตูบ้านเราโดยไม่มีเหตุผลนะสิ”

มีความสุขกับงานที่ทำอยู่หรือเปล่า

จากนั้นเขาก็เริ่มถามคำถามแบบสอดรู้สอดเห็นไล่ตั้งแต่เรื่องภรรยา ลูกสาว ไปจนถึงเมืองที่ผมเกิดเสร็จแล้วก็เริ่มถามเรื่องงานของผม เช่น ผมทำงานอะไร ทำที่ไหน เป็นอย่างไรบ้าง

ผมตอบบ้างเลียงบ้างไปหลายข้อ แต่ไม่ซ้าก็พบว่าคำถามของเขามีมากเกินไปกว่าที่ผมจะเลียงไหว แล้วสุดท้ายเขาก็จี้ใจดำผมด้วยประโยคที่ว่า “มีความสุขกับงานที่ทำอยู่หรือเปล่า”

ตอนนั้นเริ่มจะตึกแล้ว ความอ่อนเพลียและความ
ขุ่นเคืองเข้ามาแทนที่ความสุขภาพ ผมเลยให้คำตอบที่เป็น
ความจริงอันขมขื่นกับเขาไป และก่อนที่จจะรู้ว่าทำอะไร
ลงไป ผมก็ระเบิดความรู้สึกแยะ ๆ ที่พยายามเพิกเฉย
มาตลอด และความผิดหวังทั้งหลายทั้งปวงที่เก็บกดเอาไว้
ในใจออกมาจนหมด

“ผมอายุสามสิบห้า” ผมเริ่ม “ทำงานมาเกือบ
สิบห้าปีแล้ว ถ้าถามว่าสิบห้าปีที่ผ่านมามีดีอะไรให้อวดบ้าง
ใหม่ มีอะไรที่ผมกล้าพูดว่าทำสำเร็จบ้างหรือเปล่า สิ่งที่ผม
พูดได้ก็มีแค่ ‘ผมได้รับสวัสดิการที่ดี’ แค่นั้นแหละ ผมจงรัก
ภักดีต่อบริษัท ขยันทำงาน ทำในสิ่งที่ถูกที่ควรอยู่เสมอ แต่
หน้าที่การงานของผมกลับแทบไม่ก้าวหน้าไปไหนเลย แล้ว
ถ้าป็นเรื่องนี้เมื่อไหร่ก็มีแต่คนบอกว่า ‘อย่างน้อยก็ยังมีส่วน
ทำ’ นี่แสดงว่าผมควรหุบปากแล้วซาบซึ้งไปกับมันก็พอแล้ว
ใช่ไหม แบบนี้ต่างอะไรกับการบอกว่าชีวิตนะแค่ไม่ตายก็
พอแล้วกันล่ะ”

ผมหยุดพูดแล้วจ้องชายชราเขม็ง อดสงสัยไม่ได้ว่า
เขากำลังคิดว่าไม่น่ามานั่งข้างผมเลยหรือเปล่า แต่ตอนนี้
ผมไม่สนอะไรอีกแล้ว